

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

Thông tin

Bài dự thi: Cha và con

Họ và tên: Huỳnh Trần Phương Luân

Khoa: Kỹ thuật Xét nghiệm Y học

Email: htpluan@ntt.edu.vn

Cha và con © 2025 bởi Huỳnh Trần Phương Luân được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

THÔNG TIN DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

- Bài viết cảm nhận
 Video clip
 Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: Cha và con

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh: .....

.....

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Huỳnh Trần Phương Luân

Chức vụ: Đảng viên Chi bộ Khối Hành chính 1, Bí thư Đoàn khoa Kỹ thuật Xét nghiệm Y học

Ngày tháng năm sinh: 26/11/2002

Thư viện/Khoa/Trường: Đại học Nguyễn Tất Thành

Số điện thoại cá nhân: 0386.774.354

Địa chỉ email cá nhân: htpluan@ntt.edu.vn

Tác phẩm “Cha và con” của nhà văn Hồ Phương là một trong những cuốn sách sâu sắc và cảm động viết về Chủ tịch Hồ Chí Minh, không phải bằng góc nhìn của một chính trị gia hay một vĩ nhân cách mạng, mà là qua câu chuyện đời thường, giản dị và giàu tính nhân văn. Cuốn sách đã để lại trong tôi những ấn tượng sâu sắc về tình cảm gia đình, tình yêu đất nước và lý tưởng sống cao đẹp, đặc biệt là hình ảnh của Bác Hồ – một con người vĩ đại nhưng cũng rất đời gần gũi.

Ngay từ nhan đề, “Cha và con” đã gọi lên một không khí ấm áp, gần gũi của tình thân. Tuy nhiên, cái hay của tác phẩm là ở chỗ, nó không chỉ dừng lại ở câu chuyện cá nhân, mà mở rộng ra để thể hiện tình cảm của Bác Hồ dành cho toàn thể dân tộc – nơi Người coi Nhân dân là gia đình, đất nước là nhà, và thế hệ trẻ là những đứa con thân yêu cần được nuôi dưỡng bằng tri thức, lý tưởng và đạo đức.

Thông qua hình ảnh người cha trong truyện – một cán bộ cách mạng, đồng thời là một người cha mẫu mực – tác giả đã lồng ghép hình tượng của Bác Hồ như một biểu tượng của tình yêu thương, sự hy sinh và tinh thần phụng sự dân tộc. Người cha ấy, giống như Bác, đã lựa chọn lý tưởng lớn lao thay vì cuộc sống cá nhân yên ổn, từ đó truyền lại cho người con sự tự hào, lòng kính yêu và niềm tin sâu sắc vào con đường đã chọn.

Tôi đặc biệt ấn tượng với những đoạn miêu tả nội tâm – khi người con dần thấu hiểu sự vắng mặt triền miên của cha mình không phải là bỏ rơi, mà là một hình thức yêu thương lớn lao hơn: yêu Tổ quốc, yêu dân tộc. Chính tình yêu đó đã hóa thân vào từng hành động, từng lựa chọn và thậm chí cả những mất mát. Cảm giác hụt hẫng ban đầu của người con dần nhường chỗ cho sự thấu hiểu và trưởng thành – giống như cách nhiều thế hệ người Việt Nam cảm nhận về Bác Hồ.

Cuốn sách ấy không quá dài, nhưng lại có sức mạnh truyền cảm sâu sắc. Nó khiến tôi không chỉ cảm phục Bác Hồ ở tầm vóc lịch sử, mà còn học được từ Người cách sống tử tế, khiêm nhường, yêu thương và cống hiến thầm lặng. Câu chuyện về Cha và Con cũng khiến tôi tự soi lại bản thân: tôi đã sống vì lý tưởng nào, đã biết hy sinh cho tập thể

ra sao, và đã từng thật lòng cảm ơn những người cha, người mẹ – những con người bình dị mà vĩ đại như trong chính câu chuyện này chưa?

Tác phẩm là một lời nhắc nhở nhẹ nhàng nhưng thấm thía về tình yêu lớn hơn mọi tình yêu: tình yêu nước. Trong thế giới hôm nay, khi giới trẻ dễ bị cuốn vào lối sống cá nhân và thực dụng, cuốn sách như một hồi chuông thức tỉnh. Nó dạy ta trân trọng những giá trị truyền thống, sống có trách nhiệm với cộng đồng, và không bao giờ quên cội nguồn dân tộc.

Khi gấp lại những trang cuối cùng của “Cha và con”, tôi lặng đi một lúc lâu. Không phải vì một cái kết bi thương, mà vì sự lan tỏa của một tình cảm thiêng liêng. Tôi thấy lòng mình được sưởi ấm, và cũng thôi thúc phải sống sao cho xứng đáng – không chỉ với gia đình, mà với Tổ quốc. Cuốn sách như một ngọn đèn nhỏ, âm ỉ nhưng đủ soi sáng cho những tâm hồn đang tìm đường đi giữa đời thường.

Một điều đáng quý nữa ở tác phẩm này chính là cách tác giả không trực tiếp kể về Bác Hồ bằng những chi tiết hoành tráng, mà lại thể hiện tư tưởng, phong cách và đạo đức của Người thông qua hình tượng người cha. Người cha ấy, bằng chính sự hy sinh âm thầm, đã trở thành biểu tượng thu nhỏ của Bác: luôn đặt nghĩa vụ lên trên bản thân, lấy lý tưởng phục vụ đất nước làm mục tiêu tối thượng. Không cần quá nhiều lời hoa mỹ, hình tượng ấy đã đủ để người đọc cảm nhận được sự vĩ đại của Bác một cách nhẹ nhàng, sâu lắng.

Tác phẩm cũng đặc biệt tinh tế khi thể hiện quá trình chuyển biến trong nhận thức của người con. Ban đầu là cảm giác hụt hẫng, tủi thân khi thiếu vắng hình bóng của cha trong những khoảnh khắc đời thường. Nhưng rồi, chính bằng sự lớn lên trong tư tưởng, bằng những trải nghiệm từ học tập đến va chạm thực tế, người con dần nhận ra giá trị sâu sắc của sự vắng mặt ấy: đó là sự có mặt của người cha ở một nơi khác – nơi cần đến anh nhất, nơi đất nước gọi tên. Sự chuyển biến ấy cũng giống như hành trình trưởng thành của mỗi người Việt Nam khi dần hiểu và học theo tư tưởng Hồ Chí Minh.

Một chi tiết đáng nhớ là khi người con nhận được lá thư của cha gửi về. Chỉ vài dòng ngắn ngủi, nhưng chất chứa bao điều sâu sắc: niềm hy vọng, lời nhắn nhủ, và cả niềm tin mà người cha – cũng như Bác Hồ – luôn đặt trọn vào thế hệ trẻ. Qua đó, tác phẩm thể hiện rất rõ thông điệp: thanh niên là lực lượng nòng cốt trong công cuộc xây dựng và bảo vệ đất nước, và tình yêu thương lớn nhất chính là niềm tin vào sự trưởng thành của thế hệ mai sau.

Điều làm tôi xúc động nhất chính là cảm giác gần gũi mà tác phẩm mang lại. Nó không dựng lên một Bác Hồ với hào quang cách mạng, mà là một Bác Hồ trong trái tim mỗi người – từ người cha đến người con, từ một cá nhân đến cả cộng đồng. Câu chuyện ấy làm tôi nhớ đến chính cha mẹ mình – những người âm thầm hy sinh cả cuộc đời để lo cho tương lai con cái, không đòi hỏi báo đáp, chỉ mong con nên người. Và từ đó, tôi thấy lòng mình lắng lại – thấu hiểu, biết ơn và thôi thúc phải sống tốt hơn.

Trong bối cảnh hiện nay, khi việc dạy và học tư tưởng, đạo đức Hồ Chí Minh đôi khi còn hình thức, khô cứng, thì một tác phẩm văn học như “Cha và con” chính là chất xúc tác quý giá để đưa Bác đến gần hơn với trái tim người trẻ. Không cần những bài giảng dài dòng, chính những câu chuyện nhân văn như thế lại có sức cảm hóa sâu sắc – để từ đó, mỗi người trẻ chúng tôi tự nguyện học theo Bác, chứ không phải vì bị yêu cầu học thuộc.

Tác phẩm không chỉ dừng lại ở việc kể chuyện, mà còn khơi dậy những câu hỏi mang tính chiêm nghiệm. Điều gì là quan trọng nhất trong đời một con người? Gia đình, sự nghiệp, hay lý tưởng sống? Liệu ta có đủ bản lĩnh để hy sinh lợi ích cá nhân vì mục tiêu lớn lao hơn? Đó không phải là những câu hỏi dành riêng cho người cha trong truyện, mà còn là cho mỗi độc giả, đặc biệt là lớp trẻ đang đứng trước ngưỡng cửa của lựa chọn và trưởng thành.

Sau khi đọc “Cha và con”, tôi không chỉ thêm yêu quý Bác Hồ, mà còn thêm trân trọng những người cha, người mẹ – những con người lặng lẽ và cao cả trong cuộc sống thường ngày. Họ không viết nên những bản anh hùng ca như trên chiến trường, nhưng lại là những tấm gương sáng về sự hy sinh, lòng bao dung và niềm tin vô điều kiện – đúng như tinh thần của Bác đã dạy: Yêu nước không nhất thiết phải làm việc lớn, mà có thể bắt đầu từ những điều bình dị nhất.

Nếu có thể chọn một lời kết cho cảm nghĩ của mình, tôi xin mượn một lời của Bác: “Việc nhỏ mà làm tốt thì việc lớn mới thành công.” Đọc “Cha và con”, tôi hiểu rằng: yêu nước, sống đẹp, cống hiến – tất cả không bắt đầu từ những điều cao xa, mà từ chính cách ta yêu thương gia đình, trân trọng quá khứ và sống có trách nhiệm với tương lai.

Và như thế, Bác Hồ – qua những trang sách dung dị như thế này – vẫn đang sống, đang dõi theo và truyền cảm hứng cho thế hệ trẻ hôm nay.